

מ"ת 2035/12/14 - חרבי אבו עסב, מוחמד אבו עסב, מוחמד אבו עסב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט דוד מינץ

25 אוקטובר 2015

מ"ת 2035-12-14

בעניין: 1. חרבי אבו עסב (עציר) 2. מוחמד אבו עסב
(עציר) ע"י ב"כ עו"ד וסים דכור 3. מוחמד אבו
עסב (עציר) ע"י ב"כ עו"ד גיל פרידמן

- נגד -

המשיבה מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי),
עו"ד יפעת פנחסי

החלטה

1. ביום 15.12.14 הוריתי על מעצרם של שלושת המבקשים עד לתום הליכי המשפט נגדם. ערר שהוגש על החלטת המעצר בפני בית המשפט העליון נדחה (בש"פ 143/15). נוכח הגשת בקשה לעיון חוזר בהחלטת המעצר, ביום 19.7.15 הוחלט כי קיים כרסום משמעותי בראיות המשיבה כנגד המבקשים, דבר המצדיק את בדיקת שחרורם לחלופת מעצר לאחר קבלת תסקירי מעצר אודותם. ביום 20.9.15 הוגשו לבית המשפט תסקירים אודות שלושת המבקשים. כפי שעלה מכל התסקירים, חלופת המעצר שהוצעה הייתה באותו מקום, בבית אחיו של מבקש 1 בענאתה. החלופה נשללה על ידי שירות המבחן לגבי שלושת המבקשים, הן מפני שלפי הערכת שירות המבחן הימצאותם של המבקשים יחד באותו מקום עלולה להגביר תחושות כעס ומרמור בנוגע לנסיבות מעצרם ובנוגע למתלונן, והן מפני סיבות ספציפיות לגבי כל אחד מהמבקשים.

2. נוכח שלילת חלופת המעצר המשותפת, מבקשים 2 ו-3 ביקשו שעניינם יוחזר לשירות המבחן כדי שיבדוק חלופות אחרות שבדעתם להציע ואילו לגבי מבקש 1 נטען כי יש לשחררו לאלתר מפני פגמים שנפלו בתסקיר המעצר אודותיו.

3. בהחלטה שניתנה ביום 24.9.15 נאמר כי עיון בתסקיר אכן מלמד כי יש צדק בדברי ב"כ מבקש 1 כי ייתכן שאם שירות המבחן היה מתייחס להחלטת בית המשפט מיום 19.7.15, הן לגבי כרסום ראיות התביעה והן לגבי העבירות המיוחסות למבקש כיום שחומרתן פחותה, המלצתו הייתה שונה. כך גם נקבע לגבי מבקשים 2 ו-3, שהימנעות שירות המבחן ממתן המלצה לגביהם הייתה פרי שקלול הערכת המסוכנות הנשקפת מהם יחד עם ההתאמה הלקויה של חלופת המעצר לנסיבות העניין. לפיכך, נדמה היה שאם מבקשים 2 ו-3 יציעו, כל אחד מהם, חלופה מתאימה ונפרדת

משלהם, ייתכן כי ההמלצה אודותיהם תשתנה. משכך, שירות המבחן נתבקש להגיש תסקיר משלים לגבי כל אחד מהמבקשים.

בהתאם לכך, הוגשו שלושה תסקירים מטעם שירות המבחן. עם זאת, מבקש 3 הודיע לבית המשפט כי לעת הזאת הוא מתקשה להציע חלופת מעצר ולכן הדיון התמקד רק בעניינם של מבקשים 1 ו-2.

4. הן בתסקיר אודות מבקש 1 והן בתסקיר אודות מבקש 2, לא נתקבלה המלצת שחרור לחלופת מעצר כלשהי. בתסקיר אודות מבקש 1 נאמר כי ההתרשמות ממנו היא כפי שהייתה בתחילה, וכי קיימת הערכת סיכון גבוהה להישנות עבירה פוגעת. התפיסות הערכיות שלו הן כאלו אשר עלולות להוביל להתנהלות אלימה ופוגעת בפרט במצבי קושי ומשבר משמעותיים. לכן ניתנה הערכה אודותיו לפיה קיים חשש מסוים כי בשל הסכסוך המתואר בכתב האישום, תיתכן הסלמה במצב לאחר שחרורו מהמעצר וכי אין בשנוי הגיאוגרפי כדי לצמצם את הסיכון המתואר, ולכן הומלץ להותירו במעצר עד לתום ההליכים. לגבי מבקש 2 נאמר כי עדיין מוערכת רמת המסוכנות ממנו כגבוהה, ולכן גם לגביו לא יהיה בשנוי הגיאוגרפי כדי לצמצם את הסיכון וגם לגביו לא ניתנה המלצה לשחרור מהמעצר לחלופה.

5. חרף האמור ב"כ המבקשים טען כי יש לשחרר את שני המבקשים לאלתר. לטענתו, שירות המבחן התעלם, פעם נוספת מהכרסום הראייתי; מכך שעבירת הנשק אינה מיוחסת עוד למבקש 1; שהמבקשים הציעו חלופות בכתובות שונות; לא נבדקה אפשרות שחרורם באיזוק אלקטרוני; שירות המבחן לא עשה את מלאכתו כהלכה, שכן לא נפגש עם המבקשים מאז מתן ההחלטה מיום 24.9.15. מנגד, ב"כ המשיבה עמדה על כך שאין מקום לשחרר את המבקשים, ודאי כאשר שירות המבחן אינו ממליץ על כך; שירות המבחן לא התעלם מהחלטת בית המשפט, אלא שסבר כי למרות הצעת חלופה טובה יותר, מסוכנות המבקשים היא כזו שלא ניתן לשחררם; נכון שלמבקש 1 לא מיוחסת כיום עבירת נשק, אך הוא זה שעומד מאחורי ביצוע כל העבירות; המפקחים שהוצעו אינם מתאימים.

6. תסקירי המבחן אודות מבקשים 1 ו-2 התייחסו באופן מפורש לחלופות המעצר שהוצעו על ידם, לפיהן יהיו לשניהם אותם המפקחים בשלוש כתובות שונות: האחת בירושלים, השניה ברמלה והשלישית ברחובות. ב"כ המבקשים עמד על כך שמדובר בחלופות מעצר שונות. ואולם, במידה רבה של צדק טענה ב"כ המשיבה כי בפועל אין המדובר הלכה למעשה בשתי חלופות מעצר שונות, כאשר בתסקיר אודות מבקש 1 גם ניתנה התייחסות לקושי בהימצאות שני המבקשים בחלופת מעצר משותפת. אך אף אם תתקבל טענת המבקשים כי מדובר בחלופות מעצר שונות עבור כל אחד מהם, הרי שבתסקיר המעצר אודות מבקש 1 צוין מפורשות כי גם אם ישוחרר לחלופת מעצר שונה מזו אליה ישוחרר מבקש 2, עדיין קיים חשש להסלמה במצב. גם בתסקיר אודות מבקש 2, הגם שלא ניתנה בו התייחסות מפורטת לבעייתיות הנעוצה בשחרורו לחלופת מעצר משותפת יחד עם מבקש 1, צוין כי חלופת המעצר נבחנה ולא נמצא כי יש בה כדי לצמצם את רמת הסיכון הנשקפת ממנו.

7. זאת ועוד, לפי תסקיר המעצר אודות מבקש 1, אף אם לא מיוחסת לו כיום עבירת נשק, מסוכנותו בעינה עומדת. אף בית המשפט העליון, עת נתן דעתו למעשי המבקש, הבהיר כי לפי המיוחס לו בכתב האישום הוא שימש ככתובת לגביית חובות בדרך אלימה, ועשוי לבצע עבירות מעין אלו גם אם ישוחרר לחלופת מעצר (בש"פ 143/15 אבו עסב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.2.15)). בתסקיר גם ניתנה התייחסות מעודכנת לכך שטרם נמצא כי התקיימה

רגיעה בין הצדדים, וזאת באופן אשר עשוי להסלים את המצב ולהחריף את המסוכנות הנשקפת ממבקש 1. באשר למבקש 2, אף לגביו נמצא כאמור כי רמת הסיכון הנשקפת ממנו נותרה על כנה. בשני תסקירי המעצר גם ניתנה התייחסות לכך שהוצע שינוי גאוגרפי, אך נקבע כי בהתחשב ברמת המסוכנות המוערכת למבקשים, כמו גם אופי ונסיבות העבירות המיוחסות להם, אין מקום ליתן המלצה על שחרורם ממעצר לחלופה.

8. בתסקירי המעצר ניתנה אפוא התייחסות ברורה למסוכנות הנשקפת מהמבקשים ועל אי התאמת חלופות המעצר המוצעות כדי לאיין מסוכנות זו. אומנם בית המשפט אינו כבול להמלצות שירות המבחן, אולם נדרשים נימוקים מבוססים וכבדי משקל כדי לסטות מהמלצה שלילית מטעמו (ראו: בש"פ 3386/07 **מדינת ישראל נ' אשד** (פורסם בנבו, 18.4.07); בש"פ 2798/08 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 27.3.08); בש"פ 3782/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.7.08); בש"פ 3081/15 **מדינת ישראל נ' רגבי** (פורסם בנבו, 7.5.15)). בהתחשב בכל האמור לעיל, ובאופיין של המעשים המיוחסים למבקשים ונסיבות המקרה, לא נמצא כי קיימים במקרה זה טעמים כאמור המצדיקים דחיית המלצותיהם השליליות החוזרות ונשנות של שירות המבחן בעניינם של המבקשים המתבססות על התרשמותו ממאפייניהם האישיותיים של השניים.

9. ועוד, ועל אף שאין חולק כי עוצמת הראיות לכאורה משליכה על עוצמת עילת המעצר ועל הנכונות לשחרר נאשם לחלופת מעצר (בש"פ 2871/05 **חסידי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 3.5.05)), והגם כי חל כרסום בראיות התביעה, כפי שהתבאר בהרחבה בהחלטתי מיום 19.7.15, בתמונה הכוללת לא השתכנעתי בעת הזו כי הוצג כרסום ראייתי שדי בו להצדיק שחרור המבקשים לחלופת מעצר, וזאת נוכח המלצתו השלילית של שירות המבחן ולאור רמת המסוכנות הנשקפת מהם (ראו גם: בש"פ 10426/07 **זוארץ נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.1.08); בש"פ 451/15 **מדינת ישראל נ' מנגאשה** (פורסם בנבו, 10.2.15)). בנסיבות אלו, גם אין די באיזוק אלקטרוני לאיין את המסוכנות.

מכל האמור לעיל עולה שאין מקום להורות על שחרור המבקשים לחלופת מעצר.

ניתנה היום, י"ב חשוון תשע"ו, 25 אוקטובר 2015, בהעדר הצדדים.